

AARHUS TEATERS STUDIO



00357



BENGT BRATT

SORGEN og INGENTING

et skuespil af
BENGT BRATT

Isenesættelse: TROELS MUNK

DANMARKSPREMIERE DEN 23. FEBRUAR 1967

Om BENGT BRATT,
SORGEN og INGENTING

Engang ud på vårvinteren 1963 købte Sveriges Radio et hørespil, DE HJÄLPSAMMA, af ham. På det tidspunkt var han havnearbejder i Göteborgs havn og havde »et blandet liv« bag sig. Var 26 år, havde været til søs, var gået ud af realskolen og var født i Värmland; desuden havde han skrevet noveller og fået dem udgivet i forskellige tidsskrifter. Han var så småt ved at etablere sig som erhvervsskribent.

Men fra 1963 blev der sat lys på Bengt Bratt. Næsten samtidig med, at Sveriges Radio lod DE HJÄLPSAMMA opføre, antog Göteborgs Stadsteater hans første egentlige dramatiske arbejde, SORGEN OCH INGENTING, og aviserne svælgede i dette mirakuløse, at en havnearbejder kunne andet end losse og laste skibe.

Bengt Bratt fulgte sit stykkes opsætning lige fra første prøve og overværede senere langt de fleste opførelser. Aften efter aften så han stykket, enten fra tilskuerpladserne eller bag scenen.

»Man lærer så meget af, hvordan folk reagerer,« sagde han, og »at få mulighed for at følge sit stykke frem til premieren gør, at man får et helt andet syn på sit eget arbejde. Man får en anelse om, hvad der kan lade sig gøre, og hvad der ikke kan. Man får et indblik i skuespillernes måde at arbejde på. Det er utroligt nyttigt! Men jeg vil ikke påstå, at det har gjort det lettere for mig at skrive . . .«

Efter opførelsen i Göteborg blev stykket spillet i Stockholm og i Malmö, og Bengt Bratt har udarbejdet et filmmanuskript over stykket.

Efter det første postyr over hans spring fra havn til mere hellige haller har han arbejdet på nye teaterstykker, og det siges at have vakt undren, at han ikke har sluppet kontakten med gamle arbejdsmiljøer i havnen — men tværtimod fra tid til anden stadig kan ses i nærheden af skibe under lastning eller losning.

Da jeg læste SORGEN OG INGENTING første gang, var det netop den øjensynlige sorgfuldhed i stykkets navn, som fulgte med side op og side ned. Jeg fandt ordet INGENTING besynderligt postulerende, da stykket i sin helhed både handler om noget, og fire af personerne ikke helt er de samme ved slutningen som i begyndelsen af stykket. Men på den anden side kunne jeg ikke gøre det klart, hvori denne lille forvandling lå. Så begyndte jeg at arbejde på oversættelsen og trængte lidt efter lidt ned i netop dette INGENTING.

Ved sine hørte replikker og den realistiske miljøtegning — ved et væld af omgangsbanaliteter og gråmeleret seksualitet beskriver Bengt Bratt netop et ingenting med lidt sorg et sted i kroppen. Ved detaljernes mangfoldighed og stemningernes bratte skift trænger Sorgen og Ingenting sig frem og hænger i luften, mærkeligt uvirkeligt. Uhåndgribeligt.

»Jeg vil skildre moderne menneskers situation. Forsøge at give et billede af mangelen på kontakt og af den kontaktsøgen, som hele tiden findes. Men jeg ved, at jeg ikke kan blive ved med at opholde mig i det. Jeg må udvikles. I hvilken retning ved jeg ikke.«

ULLA RYUM

SORGEN og INGENTING

et skuespil i 2 akter

af

BENGT BRATT

Oversættelse: ULLA RYUM

Dekoration: HENRIK POULSEN

Iscenesættelse: TROELS MUNK

Personerne:

Birger	Ejnar Hans Jensen
Eskil	Ruddy Nyegaard
Georg	Bent Conradi
Lena	Birgit Conradi
Sylvia	Fritze Hedemann

Scenemester: Aage Rishøj.

Belysningsmester: Carl E. Andreasen.

Aarhus Teaters malersal v/ Jens Anker-Olsen

Aarhus Teaters skræddersal v/ Maria Deleuran

Regi: Puk Hjortlund

Lyd: John Christensen

Frisør: Caroline Nielsen

Ophold efter 1. akt.

Spilletid: ca. 2 timer



Georg: Du skal ikke begynde at pille ved de højere kunstarter, min pige. Hold dig til de lavere i stedet for.

Sylvia: Hva' er det for nogle?

Georg: Det vil du snart få at se.



Lena: Jeg er jo stukket af fra tilsynet! Og så har jeg jo ingen fast bopæl, og så ryger man ind lige med det samme, ikke?

Sylvia: Kan du ikke sige, at du bor hos dine forældre eller sådan noget?

Lena: Åh, hvor skulle jeg vide fra, hvor de er? Den gamle sad inde, da jeg talte med ham sidst.

Næ, jeg boede på hotel sammen med en sømand et stykke tid, men så havde han ikke flere penge, og så var han nødt til at tage ud og sejle igen. Han var tysker, men han var flink nok.

Havde også et godt job, han var maskinist . . .



Georg: Det er dem derude. Forstår du ikke det? Det er myrerne, som ikke vil have dig i nærheden af sig. Det er kællingen i mejeriet og den gamle idiot i taxien og alle de andre, som lader dig sætte fast.

Lena: Jeg vil skide på, hvem det er, og jeg er ikke interesseret i dit skvad-der. Den slags valsemelodier har jeg hørt lige siden, jeg var tolv år. Hvor mange socialhjælpere har jeg ikke snakket med! Jeg kan bedre lide stridserne, for dem ved man, hvor man har. Mange af dem er lige frække nok og sådan dér, men det gør sgu ikke noget. Men socialhjælperne, de sidder bare hele tiden og spørger og skriver ned. En gang var jeg inde hos en, som var knop. Jeg så lige med det samme, hvad hun var for én, så jeg sad og sådan så på hende og flirtede med hende, og hun faldt med det samme. Jeg fik hendes adresse, men jeg tog aldrig derhen. Jeg bryder mig ikke om sådan nogle, de slikker og . . . usch, det er modbydeligt!